DIE IV. DECEMBRIS.

OFFICIUM SANCTI PETRI CHRYSOLOGI, EPISCOPI, ET CONFESSORIS.

DUPLEX.

Quod S. D. N. Benedictus Papa XIII. benignè concessit, ut ab omnibus utriusque sexus, tam Sæcularibus, quàm Regularibus, qui ad horas Canonicas tenentur, recitetur de præcepto die 4. Decembris. Ex Decreto 10. Februarii 1729.

Omnia de Communi Conf. Pontif. præter sequentia.

In Hymn. Iste Confessor, *mutatur tertius versus.*

Ad Magnif. in utrisque Vesp. Aña. O Doctor optime, Ecclesiæ Sanctæ lumen, Beate Petre Chrysologe, divinæ legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

ORATIO.

Deus, qui Beatum Petrum Chrysologum, Doctorem egregium, divinitùs præmonstratum ad regendam, & instruendam Ecclesiam tuam eligi voluisti: præsta quæsumus, ut quem Doctorem vitæ habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in Cælis. Per Dñm.

Deinde fit com. præc. Fer. & S. Barbaræ.

In primo Noctur. Lectiones Fidelis sermo, *de Communi Conf. Pontif.*

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Petrus, qui ob auream ejus eloquentiam Chrysologi cognomen adeptus est, Foro Cornelii in Æmilia honestis parentibus natus, à primâ ætate animum ad Religionem adjiciens, Cornelio Romano tunc ejusdem Urbis Corneliensis Episcopo operam dedit; à quo etiam, scientiâ, & vitæ sanctitate cùm brevi profecisset, Diaconus creatus est. Postmodùm contigit, ut Ravennates, ob mortem Archipræsulis sui, alium (ut moris erat) ab eis electum Romam ad

Sanctum Sixtum Papam Tertium pro confirmatione miserint unà cum Legatis suis, & cum prædicto Cornelio, qui eumdem Levitam secum perduxit. Interim Sanctus Petrus Apostolus, & Martyr Apollinaris Summo Pontifici in somnis apparuerunt, mediumque habentes hunc Juvenem, jusserunt, ut illum, & non alium, in Archiepiscopum Ravennæ crearet. Hinc Pontifex, mox ut vidit Petrum, cognovit eum à Domino Deo præelectum: proptereà rejecto illo, quem ipsi offerebant, hunc solum, anno Christi quadringentesimo trigesimo tertio, illi Metropolitanæ præfecit Ecclesiæ. Quod cùm Legati Ravennatenses ægrè ferrent, audita visione, Divinæ voluntati libenter acquiescentes, novum Archiepiscopum maximâ eum reverentiâ susceperunt.
℟. Inveni David.

Lectio v.

PEtrus igitur, licèt invitus in Archipræsulem consecratus Ravennam deducitur: ubi à Valentiniano Imperatore, & Galla Placidia ejus matre, ac ab universo populo maximâ lætitiâ exceptus est. Et ille ab eis id unum petere dixit, ut quando tantum oneris pro ipsorum salute subire non recusavit, studerent ipsi monitis suis obtemperare, Divinisque præceptis non obsistere. Duorum Sanctorum tunc ibi defunctorum corpora, optimis unguentis condita sepelivit, Barbatiani videlicet Presbyteri, & Germani Antisiodorensis Episcopi; cujus etiam cucullam, & cilicium sibi vendicavit in hæreditatem. Projectum, & Marcellinum in Episcopos ordinavit. In Classe fontem extruxit magnitudinis verè admirabilis, & templa quædam magnifica ædificavit tum Beato Andreæ Apostolo, tum aliis Sanctis. Ludos ab hominibus personatis cum variis saltationibus Kalendis Januarii fieri solitos concione cohibuit acerrimâ; ubi inter alia illud præclarè dixit: Qui jocari voluerit cum diabolo, non poterit gaudere cum Christo. Jussu Sancti Leonis Papæ Primi scripsit posteà ad Chalcedonense Concilium adversùs Hæresim Euthychetis. Respondit prætereà ad Euthychem ipsum

sum, & alia epistola, quæ
dem Concilio in novis
ditionibus præfixa, & in
nnales Ecclesiasticos rela-
fuit.

℟. Posui adjutorium.

Lectio vi.

Dum publicè sermones haberet ad populum, deò vehemens erat in docendo, ut præ nimio ardore vox illi interdum defecerit: sicut contigit in concione mulieris Hæmorrhoissæ. Unde Ravennates commoti, tot lacrymis, clamoribus, & orationibus locum repleverunt, ut posteà ipse gratias ageret Deo, quòd in lucrum amoris verterit damnum ejusdem sermonis. Cùm tandem annos circiter decem & octo eam Ecclesiam sanctissimè rexisset, laborum suorum finem adesse divinitùs prænoscens, in Paniam se contulit. Ubi sancti Cassiani templum ingressus, magnum Diadema aureum, gemmis distinctum pretiosissimis offerens, super altare majus posuit, necnon aureum craterem, & pateram argenteam, quam tum rabidi canis morsus, tum febres sanare sæpiùs expertum est, aqua inde demissa. Ex tunc Ravennates, qui eumdem secuti fuerant, dimisit, admonens, ut in eligendo optimo Pastore invigilarent attentè. Mox Deum humiliter precatus, & Sanctum Cassianum Patronum, ut benignè animam ejus exciperet, tertio Nonas Decembris placidè ex hac vita migravit, anno Domini circiter quadringentesimo quinquagesimo. Sacrum illius corpus communi totius Civitatis fletu, ac pietate, prope corpus ejusdem Sancti Cassiani honorificè conditum nostris etiam temporibus religiosè colitur: cujus tamen brachium, auro, & gemmis ornatum Ravennam delatum in Ursiana Æde veneratur.

℟. Iste est, qui ante.

IN III. NOCTURNO.

Lectio Sancti Evangelii secundùm Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5. b.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Vos estis sal terræ: quòd si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homi-

Homilia Sancti Augustini Episcopi.

Lib. 1. de Serm. Domini in mont. Cap. 6. tom. 4.

OStendit Dominus, fatuos esse judicandos, qui temporalium bonorum, vel copiam sectantes, vel inopiam metuentes, amittunt æterna, quæ nec dari possunt ab hominibus, nec auferri. Itaque si sal infatuatum fuerit, in quo salietur? Id est, si vos, per quos condiendi sunt quodammodo populi, metu persecutionum temporalium amiseritis regna Cælorum; qui erunt homines, per quos à vobis error auferatur, cùm vos elegerit Deus, per quos errorem auferat cæterorum.

℟. Amavit eum Dñs.

Lectio viii.

ERgo ad nihilum valet sal infatuatum, nisi ut mittatur foras, & conculcetur ab hominibus. Non itaque calcatur ab hominibus, qui patitur persecutionem, sed qui persecutionem timendo infatuatur. Calcari enim non potest; nisi inferior, sed inferior non est, qui quamvis corpore multa in terra sustineat, corde tamẽ fixus in Cælo est.

℟. In medio Ecclesiæ aperuit os ejus: * Et implevit eum Dominus spiritu sapientiæ, & intellectus. ℣. Jucunditatem, & exultationem thesaurizavit super eum. Et implevit. Gloria Patri. Et implevit.

Lectio ix.

VOs estis lumen mundi. Quomodò superiùs dixit sal terræ, sic nunc dicit lumen mundi. Nam neque superiùs ista terra accipienda est, quam pedibus corporeis calcamus: sed homines, qui in terra habitant, vel etiam peccatores, quorum condiendis, & extinguendis putoribus Apostolicum salem Dominus misit in mundum: & hic mundum, non Cælum, & terram, sed homines, qui sunt in mundo, vel diligunt mundum, oportet intelligi, quibus illuminãdis Apostoli missi sunt. Non potest Civitas abscondi supra montem posita: id est, fundata super insignem, magnamque justitiam, quam significat etiam ipse mons, in quo disputat Dominus.

Te Deum laudamus.

In 2. Vesp. fit com. Fer. & S. Sabbæ Abb.

Miss. de Communi Doctor.